

Ioan Enache - 70

Înregistrat în actele notariale la 1 ianuarie 1950, cunoscutul **ziarist** și **scriitor** de azi a văzut lumina zilei, după spusele mamei, pe 27 decembrie 1949, în comuna Pâncești, județul Bacău. Fiul lui Constantin Enache și al Anicăi (n. Pietreanu), agricultori, copilărește în satul natal, unde urmează cursurile Școlii primare și generale (1956-1963), iar după o pauză de un an, timp în care și-a ajutat părinții, în 1964 este admis la Liceul Pedagogic Bacău (în prezent, Colegiul Național Pedagogic „Ștefan cel Mare”). Aici are preocupări multiple, activând între altele în formația de dansuri și în cenaclul literar, colaborând la revista liceului, **Făclia**, unde va debuta, în 1967, cu poezie și pe care o va conduce în ultimii doi ani de studiu, în calitate de redactor-șef. Invitat în taberele de creație, debutează editorial în antologia de poezie tânără **Excelsior** (Editura Tineretului, București, 1968), iar în presa literară un an mai târziu, în revista **Ateneu**. Absolvă în 1969, ca șef de promoție, fiind repartizat învățător în comuna Cleja, județul Bacău. Admis în același an la cursurile fără frecvență ale Facultății de Filosofie din cadrul Universității București, își diversifică preocupările, implicându-se în activitatea culturală a comunei, din viața căreia începe să trimită corespondențe la ziarul **Steagul roșu**. Se numără printre câștigătorii concursurilor dedicate corespondenților și, în 1973, e recomandat pentru a susține examenul de admitere la Facultatea de Ziaristică din București, trecând cu bine proba eliminatoare de aptitudini și celelalte lucrări. Renunță la cariera didactică, dar nu și la examenele ce trebuia să le susțină la Facultatea de Filosofie, pe care o absolvă în 1974, cu o teză de licență inspirată din teoria valorilor. Ca student la ziaristică se evidențiază atât la cursuri, cât și în activitatea practică, devenind în scurt timp membru în colectivul de redacție al revistei **Opinia** și, apoi, redactor-șef, calitate pe care o va avea și la ziarele-școală, editate în timpul orelor de practică. Experiența redacțională căpătată îl determină să aleagă pentru teza de licență o temă destul de dificilă, dedicată secretariatului de redacție și girată de un specialist al genului, poetul și publicistul Mircea Ichim. La absolvire, în 1976, e repartizat ca redactor la ziarul **Steagul roșu**,

în redacția căruia va trece, până în decembrie 1989, prin aproape toate secțiile. Specializându-se îndeosebi în industrie, redactează mai multe foi volante, între care **Santier**, de pe platforma industrială Borzești, a avut cea mai mare longevitate. În paralel activează în Cenaclul „George Bacovia” al revistei **Ateneu**, fiind o perioadă cronicarul acestuia, apoi în Cenaclul Artelor al Casei de Cultură „Vasile Alecsandri”, făcând frondă alături de ceilalți tineri scriitori băcăuani, nemulțumiți de modul în care sunt tratați nu doar de potențaii vremii. Rodul acesteia se transformă în poeme publicate în revistele **Convorbiri literare**, **Flacăra**, **Luceafărul**, **Steaua**, **SLAST** ș.a. ori în grupaje distinse cu Premiul revistei **Luceafărul** la Festivalul „Mihail Sadoveanu” de la Piatra Neamț (1981) și Premiul „Lucian Blaga” la Festivalul de Poezie de la Sebeș-Alba (1983). În 1983 se numără, de asemenea, printre tinerii scriitori incluși în antologia **Visând o corabie**, alcătuită de prozatorul Petru Cimpoșu, dar volumele de poeme încredințate unor edituri bucureștene au zăcut ani în șir în redacțiile acestora, fără a avea șansa apariției, deși primiseră recomandări favorabile. Se implică în evenimentele de la sfârșitul anului 1989, făcând parte din primul comitet revoluționar ce a ocupat sediul Județenei de Partid și din colectivul ce a fondat, pe 23 decembrie, cotidianul independent **Deșteptarea**. Desemnat redactor-șef adjunct, prins cu reorganizarea redacțională și sătul de intrigile și delatunile din sânul noii conduceri locale, își dă demisia din funcția politică și se consacră în întregime activității publicistice, atrăgând în jurul său o pleiadă de tineri, pe care îi va forma și lansa în vârtoarea presei postdecembriste. Sacrificând, în primele luni, câte 15-20 ore pe zi muncii în redacție și tipografie, reușește să găsească nu numai formula grafică și cheia echidistanței ce au impus ziarul în conștiința cititorilor, ci și să-i sporească treptat numărul de pagini și suplimentele. Rând pe rând s-au născut, astfel, **Fair-play** (devenit ulterior **Moldova sport**), **Sinteze** (printr primele suplimente literare și culturale ale cotidianelor apărute după 1990), **Impact**, **Week-end**, **Sfynx**, **Rebus**, **Integrare** ș.a., unele dintre ele desprinse apoi din paginile ziarului și

difuzate în zece de mii de exemplare în întreaga țară. În calitate de redactor-șef, din 1991, și de director al publicațiilor **Deșteptarea**, din 1993, s-a implicat, alături de directorul general, Cornel Galben, și de contabilul-șef, Mariana Apostol, în privatizarea societății, precum și în re tehnologizarea acesteia, punând în practică un program editorial bine articulat, ce a asigurat independența economică și publicistică a redacției și societății în ansamblu. Din păcate, tocmai o parte din redactorii pe care-i salvase de la șomaj și-i integrase în colectiv, oferindu-le inclusiv șansa de a se număra printre acționari, l-au trădat în august 1995, vânzându-și acțiunile și făcând astfel posibilă acapărarea societății de către patronul unui srl, ce avea să-și aservească apoi în totalitate ziarul și să desființeze, tot rând pe rând, suplimentele. Marcat profund de această trădare, încearcă să dea viață, în calitate de redactor-șef, unui nou cotidian independent, **Informația**, dar după ce îi crează vadul e îndepărtat la fel de mișelește de mafia locală, în scurt timp sucombând și publicația. Trece cu greu șocul, reactivând societatea Gee, înființată în 1993, și fondând, în martie 1997, revista lunară de cultură, atitudine și spiritualitate **Credința ortodoxă**, care devine, încă de la primul număr, una din cele mai interesante publicații de profil ce luptă pentru păstrarea și perpetuarea valorilor ortodoxiei românești. Acesteia îi rialiază rubrica **Ora duhovnicească**, susținută săptămânal pe postul de radio Star B, până la dispariția acestuia, precum și colaborările pe teme similare cu 1TV Bacău. Director al revistei și al Editurii Studion, pe care o întemeiază în 1997, se apropie și mai mult de carte, încadrându-se, în septembrie 2000, ca bibliotecar în cadrul Bibliotecii Județene „C. Sturdza”. Aici devine, în martie 2001, redactorul-șef al periodicului de atitudine culturală **Cartea**, readucând în coloanele sale opera unor personalități importante ale spiritualității românești născute în spațiul băcăuan. Editează, totodată, mai multe cărți sub egida instituției, inițiază în 2009 Conferințele Bibliotecii Județene, coordonează programul Biblionet și, după ce în 1993 debutase cu volumul de poeme

Dan Perșa - 60

Patimi stângace (Editura Quadrat Press, București), semnat Ioan Enea Moldovan, revine ca autor de carte la numele de gazetar care l-a consacrat, redebutând, în calitate de bibliograf, cu volumul *Viorel Savin – 60* (Editura Studion, Bacău, 2001). Valorificând zecile de cronici și recenzii risipite, în perioada 1986-2002, prin paginile unora din publicațiile amintite, cărora li se adaugă **Zburătorul**, în 2002 repetă isprava, trimițând spre cititor, sub egida aceleiași edituri, volumul de critică literară **Întâmpinări**, primul semnat de un critic al generației optzeciste băcăuane, în 2004, un nou volum util specialiștilor și cititorilor, **George Genoiu: biobibliografie**, în 2013, două consistente volume de interviuri (530 pagini), **Furtuna din camera mea**, în 2015 unul de publicistică, însumând o parte dintre editoriale, **Contra vicleanului Nimeni** și, în 2018, cutremurătorul volum de poezie **Iudacainul. Cartea întâi a pocăinței**. distins cu Premiul Special al revistei Ateneu și cu Premiul pentru cartea de poezie a anului 2018, acordat de Fundația Culturală „Georgeta și Mircea Cancicov“. E, la rândul lui, antologat de poetul George Chirilă, care, în 1999, îi selectează poemul **Invocație** pentru volumul **Icoana mamei** (Editura Amurg sentimental, București). Cu publicistică e prezent, de asemenea, în antologiile **În pragul sclaviei universale sau ultima pagină din istoria libertății. Îndosărierea electronică - atenție împotriva demnității umane și a libertății religioase** (Editura Cuget Ortodox, 2009) și **Deșteptarea 20 de ani. Istoria ziarului. Istoria Bacăului** (Bacău, Editura Deșteptarea, 2009). Într-o fază avansată de redactare avea, la un moment dat, biobibliografia consacrată poetului Radu Cârneli, însă criza economică a frânat deocamdată proiectul. În 2008 reappare cu un grupaj de poezie în **13 Plus**, apoi cu articole și cronici în **Boem@**, **Rost** și **Plumb**, dar își așteaptă rândul la tipar alte volume de poezie, cronici, eseuri, interviuri duhovnicești și publicistică religioasă. În tot, o carieră de ziarist, aflat în conducerea Filialei UZPR, și scriitor ce ar putea fi oricând un model pentru cei dornici să facă din scris un crez.

N. 26 ianuarie 1960, în Gherla, județul Cluj. **Poet, prozator, eseist, publicist, redactor, geofizician**. Fiul profesorilor Susana și Gheorghe Perșa, care în 1964 s-au mutat în Bacău, unde locuiau mama și cele două surori ale tatălui. A copilărit într-o casă din cartierul CFR, pe strada Eminescu nr. 13 și a deprins tainele scrisului și cititului la Școala Generală nr. 6 (1967-1974). În clasele primare a avut-o ca învățătoare pe Elisabeta Adam, care iubea teatrul și a montat o mulțime de piese cu elevii ei, distribuindu-l, aproape întotdeauna, în roluri negative (boierul, zmeul etc.). În clasele gimnaziale diriginte i-a fost profesorul de limba și literatura română Leibus Iosif, dascăl cu experiență și talent pedagogic, semănând cu Mihail Sadoveanu. Acesta a editat o revistă de literatură a școlii, în care a debutat, publicând mici compuneri și descrieri de natură. Copilăria i-a fost strâns legată de acel cartier de case, unde în apropiere erau dealurile pentru derdeluș de la Luizi Călugăra, pâraul Nigel (pe malurile căruia oamenii aveau cuptoare de ars ceramică și făceau chirpici), cariera de lut și Fabrica de cărămizi, în care intra uneori pentru a privi, prin fantele de tiraj din dușumea, focul. E perioada în care a început să citească, plecând uneori la școală fără să fi închis ochii întreaga noapte, furat de subiectul romanilor polițiste, de aventuri, SF, dar și de cel al unor cărți pe care biblioteca refuza să i le împrumute, cum ar fi romanele lui A. J. Cronin. Pasionat o bună bucată de vreme de Jules Verne, din creația căruia a citit vreo patruzeci și cinci de romane, a ajuns la concluzia că devenise plictisitor când i-a descoperit pe Shakespeare și Tolstoi. Lângă Shakespeare, Homer a devenit apoi autorul său preferat, nepuizabil în substanța umană și farmecul artistic. În 1975, când a devenit elev al Liceului „George Bacovia“, s-a mutat la bloc, în zona Gării. A început să joace șah și, ca junior, a ajuns la performanța de a fi vicecampion de seniori al municipiului Bacău (1977), campion județean de juniori în 1978, să se claseze pe locul I la Campionatul R.S.R. al liceelor (1979), să câștige

Cupa 30 decembrie, în 1977 etc. Treapta a II-a de liceu a urmat-o la Liceul „Henry Coandă“, unde a avut parte, între alții, de trei îndrumători deosebiți: domnul Jacotă, excepțional profesor de matematică, doamna Cârlan, profesoară de limba și literatura română, ce i-a fost și dirigintă, și profesorul de educație fizică, domnul Paidas, care i-au dat cele mai frumoase lecții de viață, învățându-l să respecte oamenii și munca lor, oricât de insignifiantă i-ar părea propria lui muncă și să facă totul cu dăruire. Pasiunea pentru paleontologie l-a condus, la absolvire, spre Facultatea de Geologie-geografie din București (1980-1985), însă imaginea romantică pe care o avea despre această disciplină s-a spulberat când a dat piept cu sistematica ei infinită. Din anul al treilea a urmat, de altfel, Secția geofizică, dar șansa a fost că și aici a avut câțiva profesori de excepție: Vasile Lăzărescu (nu a ținut ore la seria sa, dar i-a audiat cursurile), Elisabeta Hanganu, profesoară spectaculoasă de paleontologie și mare pedagog, Theodor Neagu, tot paleontolog, pe care l-a admirat pentru calitatea spirituală, vervă, memoria prodigioasă și cunoștințele de mare savant (la mineriadă i-a fost distrusă o bună parte din colecția paleontologică adunată într-o viață de om dedicată științei) și Dan Grigorescu, paleontolog din generația mai tânără, cu care a scormonit straturi fosilifere, în căutare de hadrozauri și tiranozauri autohtoni. După ce și-a susținut licența cu o lucrare de gravimetrie, a fost repartizat ca geofizician la I.P.G.G. București, în perioada 1985-1989 fiind coordonator al Formației geofizice complexe Gheorgheni. Perioadei de stagiatură i-a urmat o altă experiență, la Institutul de Meteorologie și Hidrologie București, unde, ca inginer geofizician, a lucrat la RADAR Tuzla, un radar de urmărire și influențare a fenomenelor meteorologice. În mod real, însă, nu și-a practicat meseria pentru care a făcut o pregătire performantă în facultate, fapt ce l-a determinat să se reîntoarcă la masa de scris. Spre deosebire de alți colegi de generație, atât în perioada